

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Кж1-613/24
22.10.2024. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија, Милевке Миленковић, председника већа, Јовице Илића и Ђорђа Ристића, чланова већа, са записничарем Тамаром Миливојевић, у кривичном поступку против окр. АА из ..., Град ..., због кривичног дела убиство у покушају из чл. 113. Кривичног законика у вези чл. 30. Кривичног законика, одлучујући о жалбама јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Крагујевцу, окривљеног и његовог браниоца, адв. Матије Милошевића из Раче, изјављеним против пресуде Вишег суда у Крагујевцу 1К-7/24 од 23.07.2024. године, у седници већа одржаној 22.10.2024. године, донео је једногласно

ПРЕСУДУ

Усвајањем жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Крагујевцу, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Вишег суда у Крагујевцу 1К-7/24 од 23.07.2024. године, само у погледу одлуке о казни, тако што Апелациони суд окривљеног АА за кривично дело убиство у покушају из чл. 113. Кривичног законика у вези чл. 30. Кривичног законика, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, **ОСУЂУЈЕ** на казну затвора у трајању од 5 (пет) година, у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 28.07.2023. године па надаље, док се жалбе окривљеног и његовог браниоца **ОДБИЈАЈУ** као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу 1К-7/24 од 23.07.2024. године, окривљени АА из ..., Град ..., оглашен је кривим због кривичног дела убиство у покушају из чл. 113. КЗ у вези чл. 30. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 4 (четири) године, у коју му се урачунава време проведено у притвору, почев од 28.07.2023. године па надаље.

Истом пресудом, окривљеном је изречена мера безбедности одузимање предмета и то, једне секире са дрвеном држалицом, дужине сечива 12,5 цм, укупне дужине 50 цм.

Оштећени ББ из ... упућен је на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Окривљени је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка, те да плати суду на име паушала износ од 10.000,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења, док ће о осталим трошковима поступка бити одлучено накнадно, посебним решењем.

Против првостепене пресуде жалбе су изјавили:

- јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Крагујевцу, због одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд преиначи побијану пресуду и окривљеног осуди на казну затвора у дужем трајању,

- окривљени лично, због битне повреде одредаба кривичног поступка и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Апелациони суд „преиспита његове наводе“ и

- бранилац окривљеног, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона (у жалби наведене као „погрешна примена Кривичног закона“), погрешно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд преиначи побијану пресуду и окривљеног ослободи од оптужбе или да исту укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, уз захтев да буде обавештен о седници већа другостепеног суда.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Крагујевцу, у поднеску Ктж-645/24 од 19.09.2024. године, предложио је да Апелациони суд преиначи побијану пресуду и окривљеног осуди на казну затвора у дужем трајању, а да одбије као неосноване жалбе окривљеног и његовог браниоца.

Апелациони суд у Крагујевцу је одржао седницу већа, на основу чл. 447. ЗКП, у присуству браниоца окривљеног, адв. Матије Милошевића из Раче, а у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Крагујевцу, на којој је размотрио списе предмета, заједно са побијаном пресудом, коју је, сходно одредби чл. 451. ст. 1. ЗКП, испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, па је по оцени жалбених навода и предлога јавног тужиоца Апелационог јавног тужиоца, нашао:

Жалба јавног тужиоца је основана, док су жалбе окривљеног и његовог браниоца неосноване.

По налажењу Апелационог суда, првостепена пресуда није захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из чл. 438. ст. 2. тач. 1. ЗКП, па се иста у том погледу неосновано побија жалбама окривљеног и његовог браниоца.

Наиме, жалбама окривљеног и његовог браниоца се указује да је првостепени суд засновао побијану пресуду на незаконитом доказу и то, на исказу оштећеног датом пред јавним тужиоцем Вишег јавног тужилаштва у Ваљеву дана 20.10.2023. године, који се не може користити, с обзиром да бранилац није позван да присуствује том испитивању, а из списка предмета се може видети да је Апелациони суд

у Крагујевцу наложио Вишем суду да нареди јавном тужиоцу да оштећеног испита у присуству браниоца, због чега је Виши суд поново вратио поступак у фазу истраге у којој је јавни тужилац покушао, али није успео да испита оштећеног. Након тога, на главном претресу поступајући судија је заузео исти став, потврђујући да се ради о незаконитом доказу, на које решење се жалио јавни тужилац, а Апелациони суд, одлучујући по жалби, ниједног момента није навео да је у питању законит доказ, већ само да се та грешка у виду непозивања браниоца касније може исправити позивањем оштећеног на главни претрес на коме ће он бити поново испитан. Виши суд је поново позвао оштећеног, али се исти није појавио, па је и поред тога, без иједног оправданог разлога, Виши суд променио став и навео да се ипак ради о законитом доказу, а све како би била донета осуђујућа пресуда.

Међутим, по налажењу Апелационог суда, првостепени суд је у образложењу побијане пресуде изричито навео да поменути исказ оштећеног није био одлучујући доказ за доношење одлуке у овој кривичној ствари, већ пре свега налаз и мишљење вештака судске медицине и његово изјашњење на главном претресу, затим медицинска документација за оштећеног у списима предмета, искази испитаних сведока ВВ, ГГ и ДД, извештај о форензичком прегледу лица места са пратећом фотодокументацијом, те делимично и одбрана окривљеног, о чему је дао детаљне, јасне и убедљиве разлоге, на страницама 18-19. побијане пресуде, које у свему прихвата и овај суд, па се неосновано жалбама окривљеног и његовог браниоца указује на поменути битну повреду одредаба кривичног поступка. Другим речима, иако се ради о незаконитом доказу, прибављеном супротно одредби чл. 300. ст. 1. ЗКП, с обзиром на друге доказе, очигледно је да би и без тог доказа била донесена иста пресуда, па су жалбени наводи којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из чл. 438. ст. 2. тач. 1. ЗКП, оцењени као неосновани.

Жалбама окривљеног и његовог браниоца се побија и правилност утврђеног чињеничног стања у првостепеној пресуди, указивањем да је вештак судске медицине у свом налазу и мишљењу, као и приликом испитивања на главном претресу, навео да су на предметној секири морали остати трагови крви и ткива оштећеног, којих иначе нема, а суд притом не образлаже како је то уопште могуће. Вештак такође није искључио могућност да је повреда могла настати и падом оштећеног на жицу на којој је пронађена крв, а коју чињеницу првостепени суд такође заобилази. Сви испитани сведоци су потврдили да је жица била крвава, а стуб искривљен и то тек након инцидента, док пре инцидента нити је стуб био покривљен, нити се на жици налазила крв. Осим тога, из извештаја о форензичком прегледу лица места КТ-201-872/2021 од 14.07.2021. године, јасно произилази да у соби оштећеног нема трагова крви (на коју околност се вештак слабо изјаснио, јер му није предочен исказ оштећеног), па је поприлично чудно да ограда, односно жица буде крвава, а да у соби оштећеног, као и на секири која је наводно средство извршења нема ниједне капљице крви. Из овога се јасно закључује да никаквог ударца секиром у тело оштећеног није ни било.

По оцени Апелационог суда, а насупрот поменутиим жалбеним наводима, првостепени суд је из прихваћеног налаза и мишљења вештака судске медицине др Ненада Млађеновића и његовог изјашњења на главном претресу, утврдио да је предметна тешка телесна повреда опасна по живот могла настати једнократним дејством секире, чија је фотографија саставни део криминалистичко-техничке документације, затим да се у налазу лекара који је прегледао оштећеног наводи само једна димензија ране величине око 12 до 15 цм, без одређивања ширине или дужине,

већ је иста именована само као „величина“, те да дужина сечива која је описана у извештају о форензичком прегледу лица места износи 12,5 цм, што би одговарало утврђеној величине ране из поменутог лекарског налаза. Даље, да оваква рана неминовно доводи до крварења, али то крварење не мора настати у тренутку наношења повреде, поготово што, када је реч о повреди овог дела тела, приликом дисања због негативног притиска унутар грудне дупље, садржај у околини ране пролази ка грудној дупљи, а не напоље, а уз то из медицинске документације произилази да није повређен ниједан важан крвни суд, нпр. међуребарна артерија или међуребарна вена, која би дала ефекат распрскавања крви по околини, при чему постоје и други фактори због којих није нужно морало доћи до прскања крви и налажења њених трагова у околини повређене особе, попут одевености, савијања оштећеног које би спречило крварење, затварања ране шаком, итд. Такође, да се на повредном оруђу увек нађу трагови крви или ткива, али који понекад нису видљиви голим оком, с тим да детаљним микроскопским претраживањем исти могу бити уочени. Вештак је на основу предочених фотографија са лица места искључио стуб оgrade као повредно оруђе, износећи разлоге за такво мишљење, а када је у питању жица, навео је да не може искључити настанак описане повреде падом оштећеног на жицу, али да је мала вероватноћа за то.

Доводећи у везу поменуте чињенице, са осталим прихваћеним доказима, пре свега са исказима испитаних сведока који су од других лица сазнали да је оштећени повређен секиром и то, сведока ГГ (коме су то изјавиле комшије оштећеног којима је оштећени то рекао), ДД (коме је о томе говорио комшија и брат оштећеног) и ВВ (која је са тим упозната од члана породице коме је оштећени то изјавио), као и са одбраном самог окривљеног који није спорио да је критичном приликом дошао у собу оштећеног, да је између њих започела расправа, да је оштећени у једном тренутку искочио кроз прозор и пао на ограду, да је и он одмах напустио лице места, те да је у поседу имао секиру коју је држао у својој соби, првостепени суд је правилно закључио да је окривљени извршио управо оне радње које му се стављају на терет оптужним актом.

Самим тим, првостепени суд је, на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, како у погледу објективних, тако и субјективних елемената, правилно применио кривични закон када је окривљеног огласио кривим за кривично дело убиство у покушају из чл. 113. КЗ у вези чл. 30. КЗ, па је жалба браниоца и у том делу оцењена као неоснована.

Испитујући одлуку о казни у првостепеној пресуди која се побија жалбама јавног тужиоца и браниоца окривљеног, као и по службеној дужности, поводом жалбе окривљеног, на основу одредбе чл. 451. ст. 2. тач. 1. ЗКП, Апелациони суд је нашао да је првостепени суд, приликом одмеравања врсте и висине кривичне санкције окривљеном, ценио све околности које, у смислу чл. 54. КЗ, утичу да казна буде већа или мања, па је правилно као олакшавајућу околност на његовој страни ценио да је неосуђиван, а као отежавајућу околност његово понашање након извршења кривичног дела, будући да је правноснажно осуђен и то, за кривично дело из исте групе кривичних дела (против живота и тела).

Међутим, Апелациони суд налази да се основано указује жалбом јавног тужиоца да је првостепени суд погрешно ублажио казну окривљеном испод законског минимума казне за предметно кривично дело, те да није дао адекватан значај цењеној

отежавајућој околности, при чему је неправилно као олакшавајуће околности ценио да је исти неожењен, без деце, као и без покретне и непокретне имовине, с обзиром да те околности нису од значаја код одмеравања казне за кривично дело против живота и тела, па је усвајањем жалбе преиначио првостепену пресуду у том делу и окривљеног осудио на казну затвора у трајању од 5 (пет) година, у коју му се урачунава време проведено у притвору, јер је казна затвора у наведеном трајању нужна и довољна да се у конкретном случају оствари сврха кажњавања у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција, у смислу одредбе чл. 4. ст. 2. и чл. 42. КЗ.

Самим тим, неосновани су жалбени наводи браниоца окривљеног да првостепени суд није на одговарајући начин ценио ранију неосуђиваност окривљеног, као и да се ради о релативно младој особи.

Из изнетих разлога, а на основу чл. 459. ст. 1 и 457. ЗКП, одлучено је као у изреци пресуде.

**Записничар,
Тамара Миливојевић,с.р.**

**Председник већа – судија,
Милевка Миленковић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић**